

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 października 2016 roku sygn. akt: KIO 1779/16 Krajowa Izba Odwoławcza, po rozpoznaniu odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w dniu 23 września 2016 roku przez Odwołującego „N.R.” Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. w postępowaniu prowadzonym przez Zamawiającego: Miasto Ł. – Urząd Miasta Ł., przy udziale wykonawcy występującego wspólnie – Konsorcjum w składzie: Ośrodek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. oraz (...) Spółdzielnia (...) z siedzibą w Ł. - zgłaszającego swoje przystąpienie do postępowania odwoławczego sygn. akt KIO 1779/16 po stronie Zamawiającego postanowiła: 1. odrzucić odwołanie; 2. kosztami postępowania obciążyć Odwołującego „N.R.” Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.; 3. zaliczyć w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwotę 15.000 zł uiszczoną przez Odwołującego „N.R.” Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. tytułem wpisu od odwołania. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Izba wskazała, że do akt sprawy nie wpłynęła strona 4 odwołania, natomiast kopia odwołania przekazana Zamawiającemu zawierała dwie te same strony 4. Bezsprzeczne było, że Zamawiający otrzymał strony od 1 do 3 oraz od 5 do 11. Izba uznała, że przesłanie Zamawiającemu pisma różniącego się co do treści od odwołania wniesionego do Prezesa (...) oznacza, iż odwołujący nie uczynił zadość obowiązkowi wynikającemu z przepisu art. 180 ust. 5 ustawy Prawo zamówień publicznych (dalej: Pzp), albowiem nie przekazał Zamawiającemu kopii odwołania. Izba argumentowała, że zgodnie z art. 180 ust. 5 ustawy Pzp obowiązkiem Odwołującego jest przekazanie Zamawiającemu kopii odwołania w ten sposób, aby mógł on zapoznać się z jego treścią. Na podstawie przekazanej kopii odwołania Zamawiający może opracować odpowiedź na odwołane, rozważyć decyzję o uwzględnieniu zarzutów w całości (art. 186 ust. 1 i 2 ustawy Pzp) a inni wykonawcy biorący udział w postępowaniu, po analizie przesłanej przez zamawiającego kopii odwołania, mogą podjąć decyzję o zgłoszeniu przystąpienia do postępowania odwoławczego (art.185 ust. 2 ustawy Pzp). Izba wskazała, że art. 180 ust. 5 ustawy Pzp nie precyzuje, co należy rozumieć pod pojęciem „kopii odwołania” podnosząc, że nie budzi wątpliwości, że w ww. przepisie nie chodzi o identyczną formę, lecz o zgodność merytoryczną obu dokumentów, a więc o przekazanie Zamawiającemu i Izbie pism o tej samej treści. Według stanowiska I. nie zachodziła tożsamość treści (zachodziła niezgodność merytoryczna) pomiędzy egzemplarzem odwołania złożonego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej, a kopią odwołania przesłaną do Zamawiającego. W tej sytuacji Izba uznała, że w niniejszej sprawie zachodziły przesłanki do odrzucenia odwołania na podstawie art. 189 ust. 2 pkt 7 ustawy Pzp, gdyż zgodnie z treścią tego przepisu, Izba odrzuca odwołanie, jeżeli stwierdzi, że odwołujący nie przesłał zamawiającemu kopii odwołania, zgodnie z art.180 ust. 5 ustawy Pzp, który stanowi, że odwołujący przesyła kopię odwołania zamawiającemu przed upływem terminu do wniesienia odwołania w taki sposób, aby mógł on zapoznać się z jego treścią przed upływem terminu do jego wniesienia. Izba wskazała nadto, że odwołanie zostało wniesione po upływie terminu określonego w ustawie.

Na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 11 października 2016 roku skargę złożył Prezes Urzędu Zamówień Publicznych, zaskarżając w całości postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej.

Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił:

- 1) naruszenie art. 189 ust. 2 pkt 7 ustawy Pzp poprzez odrzucenie odwołania wniesionego przez Wykonawcę „N.R.” Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., podczas, gdy nie zaszła przesłanka odrzucenia odwołania, o której mowa w ww. przepisie, bowiem wbrew stanowisku I. – Odwołujący przesłał Zamawiającemu kopię odwołania, zgodnie z art. 180 ust. 5 ustawy Pzp;
- 2) naruszenie art. 182 ust.2 pkt 3 w zw. z art. 182 ust. 1 pkt. 1 ustawy Pzp poprzez odrzucenie odwołania wniesionego przez Wykonawcę „N.R.” Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. podczas, gdy nie zaszła przesłanka odrzucenia odwołania, o której mowa w ww. przepisie, bowiem – wbrew stanowisku I. – odwołanie zostało wniesione w terminie;

3) naruszenie art. 187 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy Pzp poprzez zaniechanie rozpoznania odwołania w sytuacji, w której Izba powinna odwołanie rozpoznać, bowiem nie zawierało ono braków formalnych i uiszczone wpisu.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący wniósł wnosząc o:

- 1) zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez merytoryczne rozpoznanie odwołania wniesionego przez Wykonawcę „N.R.” Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.,
- 2) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zgodnie z art. 192 ust. 10 w zw. z art. 198f ust. 5 in fine ustawy Pzp tj. stosownie do wyniku postępowania odwoławczego,
- 3) nieobciążanie żadnej ze stron kosztami postępowania skargowego, zgodnie z art. 102 k.p.c.

W uzasadnieniu skargi skarżący podniósł, że wszystkie przesłanki odrzucenia odwołania, o których mowa w art. 189 ust. 2 ustawy Pzp, należy interpretować ściśle, bowiem odrzucenie środka ochrony prawnej, jakim jest odwołanie, zamyka wykonawcy drogę do merytorycznego rozpoznania zarzutów wobec niezgodnej z przepisami ustawy Pzp czynności zamawiającego (lub zaniechania czynności, do której zamawiający zobowiązany był przepisami ustawy Pzp). Argumentował, że w tym kontekście, niezasadne odrzucanie odwołań godzi także w podstawowy cel implementacji do prawa krajowego postanowień dyrektywy 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 roku zmieniającej dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG. Podkreślił, że odrzucenie odwołania w przypadkach nieuzasadnionych przepisami ustawy Pzp podważa zasadniczy sens procedury odwoławczej, jakim jest zapewnienie wykonawcom skutecznego i efektywnego narzędzia ochrony przed niezgodnymi z przepisami ustawy Pzp decyzjami zamawiającego, oraz że na skutek rozstrzygnięcia I. doszło do nieuprawnionego ograniczenia prawa wykonawcy do skorzystania z przysługującego środka ochrony prawnej.

Zdaniem skarżącego niezłączenie do egzemplarza odwołania złożonego do Prezesa I. jednej ze stron nie mogło skutkować odrzuceniem odwołania, a mogło mieć inne skutki procesowe. Brak strony zawierającej jeden z zarzutów odwołania prawidłowo należałoby traktować jako niezawarcie tego zarzutu w odwołaniu. W takim przypadku zastosowanie znalazłby przepis art. 192 ust. 7 ustawy Pzp który stanowi, że Izba nie może orzekać co do zarzutów, które nie były zawarte w odwołaniu. W ocenie skarżącego wniesione przez Odwołującego odwołanie zawiera wszystkie wymagane ww. przepisami elementy i nie jest obciążone brakami formalnymi. Skarżący podkreślił, że jeden z członków Składu (...), zgłosił zdanie odrębne do skarżonego postanowienia, a przedstawioną w nim argumentację faktyczną i prawną Skarżący w całości popiera.

Skarżący wskazał, że Prezes Urzędu nie będąc związany stanowiskiem żadnej ze stron ani nie działając w interesie żadnej ze stron, wnosi o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez merytoryczne rozpoznanie wniesionego w niniejszej sprawie odwołania, nie wypowiadając się jednocześnie odnośnie zasadności odwołania, co wynika ze szczególnej roli procesowej Prezesa Urzędu. Argumentował, że Prezes Urzędu wnosząc skargę nie działa w interesie żadnej ze stron sporu, ale w interesie publicznym związanym z prawidłowym funkcjonowaniem systemu zamówień publicznych. Podkreślił, że skarga wniesiona została w interesie systemu zamówień publicznych, bowiem pozostawienie skarżonego postanowienia w obrocie prawnym może powodować niekorzystne skutki dla systemu środków odwoławczych na gruncie ustawy Pzp. Dodał, że sprawa ma charakter systemowy, dotyczy bowiem kwestii procesowo istotnych dla praktyki rozpoznawania odwołań przez Krajową Izbę Odwoławczą. w skarżonym orzeczeniu Izba dokonała wadliwej, w ocenie Skarżącego, wykładni przepisów procesowych zawartych w ustawie Pzp, dotyczących odrzucenia odwołania. Wskazał, że Skarżący nie zgadza się z zaprezentowaną przez Izbę wykładnią powołanych w skardze przepisów ustawy, dlatego celowe jest poddanie sprawy pod rozstrzygnięcie Sądu. Nadto skarżący wskazał, że Izba błędnie związała okoliczność niezawarcia w odwołaniu uzasadnienia odnośnie przesłanek podmiotowych do wniesienia odwołania, o których mowa w art. 179 ust. 1 ustawy tj. przesłanki interesu w uzyskaniu zamówienia i przesłanki poniesienia lub możliwości poniesienia szkody w wyniku naruszenia przez Zamawiającego przepisów ustawy Pzp z uchybieniem terminu do wniesienia odwołania. Argumentował, że Izba błędnie uznała, że niezawarcie w odwołaniu uzasadnienia odnośnie ww. przesłanek

z art. 179 ust. 1 ustawy Pzp (znajdowało się ono na brakującej stronie 4 odwołania) powoduje, że odwołanie jest obarczone nieusuwalnym brakiem, który nie może być uzupełniony w terminie późniejszym. Skarżący podkreślił, że wymogi formalne odwołania określa art. 180 ust. 3 ustawy Pzp i § 4 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 marca 2010 roku w sprawie regulaminu postępowania przy rozpoznawaniu odwołań (tj. Dz. U. z 2014 r. poz. 964), dalej jako: „rozporządzenie”. Podniósł, że zgodnie z przepisem art. 180 ust. 3 ustawy Pzp, odwołanie powinno wskazywać czynność lub zaniechanie czynności zamawiającego, której zarzuca się niezgodność z przepisami ustawy, zawierać zwięzłe przedstawienie zarzutów, określać żądanie oraz wskazywać okoliczności faktyczne i prawne uzasadniające wniesienie odwołania. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia, odwołanie zawiera: 1) imię i nazwisko lub nazwę (firmę), miejsce zamieszkania lub siedzibę, numer telefonu lub faksu oraz adres poczty elektronicznej odwołującego oraz imię i nazwisko przedstawiciela (przedstawicieli); 2) imię i nazwisko lub nazwę (firmę) oraz miejsce zamieszkania lub siedzibę zamawiającego. 3) określenie przedmiotu zamówienia; 4) wskazanie numeru ogłoszenia o zamówieniu, ogłoszenia o zamiarze zawarcia umowy, ogłoszenia o udzieleniu zamówienia, ogłoszenia o konkursie lub ogłoszenia o wynikach konkursu – w przypadku ich zamieszczenia w Biuletynie Zamówień Publicznych albo Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej; 5) wskazanie czynności lub zaniechania czynności zamawiającego, której zarzuca się niezgodność z przepisami ustawy Pzp; 6) przedstawienie zarzutów; 7) żądanie co do sposobu rozstrzygnięcia odwołania; 8) wskazanie okoliczności faktycznych i prawnych uzasadniających wniesienie odwołania oraz dowodów na poparcie przytoczonych okoliczności; 9) podpis odwołującego albo jego przedstawiciela (przedstawicieli); 10) wykaz załączników. W ocenie Skarżącego wniesione przez Odwołującego odwołanie zawiera wszystkie wymagane ww. przepisami elementy i nie jest obarczone brakami formalnymi. Skarżący podniósł, że niezależnie od powyższego zgodnie z treścią art. 187 ust. 6 w zw. z art. 187 ust. 3 ustawy Pzp oraz § 9 rozporządzenia, w sytuacji, w której wniesione odwołanie zawiera braki formalne, Izba zobowiązana jest do wezwania odwołującego do uzupełnienia tych braków formalnych. Zatem Izba nieprawidłowo uznała, że niezawarcie w treści odwołania uzasadnienia odnośnie istnienia po stronie odwołującego materialnoprawnych przesłanek do wniesienia odwołania, o których mowa w art. 179 ust. 1 ustawy Pzp stanowi brak odwołania, który skutkuje odrzuceniem odwołania. w świetle art. 179 ust. 1 ustawy Pzp, odwołanie przysługuje wykonawcy. uczestnikowi konkursu, a także innemu podmiotowi, jeżeli ma lub miał interes w uzyskaniu danego zamówienia oraz poniósł lub mógł ponieść szkodę w wyniku naruszenia przez zamawiającego przepisów ustawy Pzp. Z treści przytoczonych wyżej przepisów, tj. art. 180 ust. 3 ustawy Pzp i § 4 ust. 1 rozporządzenia nie wynika aby wymogiem formalnym odwołania było uzasadnienie odnośnie zaistnienia po stronie wnoszącego odwołanie ww. przesłanek interesu i szkody. Co więcej, w każdym przypadku Izba obowiązana jest zbadać, czy wnoszącemu odwołanie przysługuje zgodnie z przepisem art. 179 ust. 1 ustawy Pzp prawo do wniesienia tego odwołania. Nadto brak materialnoprawnych przesłanek do wniesienia odwołania, o których mowa w art. 179 ust. 1 ustawy Pzp, nie skutkuje odrzuceniem odwołania, a jego oddaleniem.

Przystępujący do postępowania odwoławczego po stronie Zamawiającego - Konsorcjum w składzie: Ośrodek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. i (...) Spółdzielnia (...) wniósł o oddalenie skargi ewentualnie w razie uwzględnienia skargi o oddalenie odwołania NR Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego i nieobciążanie żadnej ze stron kosztami postępowania skargowego.

Zamawiający wniósł o odrzucenie względnie oddalenie skargi w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Dodatkowo wskazał, że w dniu 28 października 2016 roku zawarł z wyłonionym w postępowaniu wykonawcą umowę, gdyż nie wydano zabezpieczenia – zakazu zawarcia umowy.

Na rozprawie w dniu 13 stycznia 2017 roku Odwołujący przyłączył się do skargi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna w zakresie zarzutów stawianych rozstrzygnięciu i skutkuje zmianą zaskarżonego postanowienia poprzez jego uchylenie.

Sąd Okręgowy nie zgadza się ze stanowiskiem stron postępowania, iż w niniejszej sprawie uwzględnienie skargi powoduje konieczność merytorycznego rozpoznania odwołania.

Zgodnie z art. 180 ust. 5 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 2164; dalej: Pzp) odwołujący przed upływem terminu do wniesienia odwołania jest zobligowany do przesłania kopii odwołania zamawiającemu w taki sposób, aby mógł on zapoznać się z jego treścią; domniemywa się, iż zamawiający mógł zapoznać się z treścią odwołania przed upływem terminu do jego wniesienia, jeżeli przesłanie kopii nastąpiło przed upływem terminu do jego wniesienia za pomocą jednego ze sposobów okresowych w art. 27 ust. 2 Pzp., to jest za pomocą faksu lub drogą elektroniczną. Jeżeli odwołujący nie prześle zamawiającemu kopii odwołania wówczas, zgodnie z art. 189 ust. 2 pkt 7 Pzp, Izba odrzuci odwołanie.

W rozpoznawanej sprawie Odwołujący złożył do Prezesa I. odwołanie składające się z 10 ponumerowanych stron (od 1 do 3 oraz od 5 do 11). Złożone do Prezesa I. odwołanie nie zawierało strony 4.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest jakichkolwiek podstaw do odrzucenia odwołania na podstawie art. 189 ust. 2 pkt 7 Pzp z tego powodu, że przesłane Prezesowi I. odwołanie nie zawierało strony 4. Wskazać należy, że obowiązek przesłania kopii odwołania ma na celu umożliwienie Zamawiającemu zapoznanie się z treścią odwołania, w tym w szczególności z podniesionymi zarzutami i żądaniami, a także przytoczoną argumentacją. W niniejszej sprawie Odwołujący dochował obowiązku przekazania Zamawiającemu kopii odwołania przesyłając pełną treść odwołania złożonego do Prezesa I. tj. strony od 1 do 3 i od 5 do 11. Zamawiający mógł zatem zapoznać się z treścią odwołania w kształcie, w jakim zostało ono złożone do Prezesa I. przed upływem terminu do jego wniesienia, zatem jego prawa procesowe w postępowaniu odwoławczym nie zostały ograniczone.

Nieprawidłowe jest też stanowisko I., że odwołanie zostało wniesione po upływie terminu określonego w ustawie.

Wskazać należy, że terminy na wniesienie odwołania określa przepis art. 182 ust. 1, 2, 3 i 4 ustawy Prawo zamówień publicznych. Termin na wniesienie odwołania zależy od rodzaju kwestionowanej czynności lub zaniechania zamawiającego oraz od wartości szacunkowej zamówienia. Termin do wniesienia odwołania w niniejszej sprawie, zgodnie z art. 182 ust. 1 pkt 1 ustawy, wynosił 10 dni od dnia przesłania informacji o czynności zamawiającego stanowiącej podstawę do jego wniesienia tj. 10 dni od dnia 14 września 2016 roku, upływał zatem w dniu 24 września 2016 roku. Odwołanie złożone zostało do Prezesa I. w dniu 23 września 2016 roku, a jego kopia została przekazana Zamawiającemu w tym samym dniu. Wpis od odwołania uiszczono w dniu 22 września 2016 roku.

Zatem w świetle powyższego uznać należy, że – wbrew stanowisku I. – odwołanie w niniejszej sprawie zostało wniesione w terminie wynikającym z przepisu art. 182 ust.1 pkt 1 ustawy, brak było więc podstaw do odrzucenia odwołania na podstawie art. 189 ust. 2 pkt 3 ustawy.

W przedmiocie stanowiska skarżącego, że w niniejszej sprawie uwzględnienie skargi powoduje konieczność merytorycznego rozpoznania odwołania, wskazać należy, że - w ocenie Sądu Okręgowego - stanowisko to jest błędne i nie zasługuje na uwzględnienie. Przede wszystkim zważyć trzeba, że w zaistniałej sytuacji merytoryczne rozpoznanie przez Sąd Okręgowy odwołania będzie sprzeczne z konstytucyjną zasadą dwuinstancyjności postępowań zarówno sądowych jak i administracyjnych, bowiem pozbawi Zamawiającego, Przystępującego oraz Odwołującego prawa do drugiej instancji. Rozstrzygnięcie po raz pierwszy przez Sąd Okręgowy o zarzutach, wnioskach i argumentacji odwołania będzie także sprzeczne z samą ustawą – Prawo zamówień publicznych. Wskazać bowiem należy, że to Krajowa Izba Odwoławcza, a nie Sąd, została powołana do rozpoznania odwołania od czynności podjętej przez Zamawiającego lub zaniechania czynności, do której Zamawiający jest zobowiązany. Do właściwości rzeczowej Sądu Okręgowego należy natomiast rozpoznanie skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej. Jeżeli Sąd Okręgowy rozstrzygnie merytorycznie o zarzutach, wnioskach i argumentacji wniesionego odwołania po raz pierwszy wówczas przejmie powierzone Krajowej Izbie Odwoławczej zadania, a w konsekwencji naruszy ustawę – Prawo zamówień publicznych. Merytoryczne rozpoznanie przez Sąd Okręgowy wniesionego odwołania po raz pierwszy spowoduje, że istnienie Krajowej Izby Odwoławczej de facto stanie się zbędne. Nie do przyjęcia jest bowiem sytuacja, w której

Sąd Okręgowy będzie wyřęcać Krajową Izbę Odwoławczą z powierzonych jej zadań. Sądowi Okręgowemu znane jest stanowisko doktryny i orzecznictwa, w myśl którego Sąd rozpoznający skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej nie jest władny uchylić zaskarżonego orzeczenia z jednoczesnym przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania (vide: A. Z., Orzecznictwo Krajowej Izby Odwoławczej jako przedmiot kontroli instancyjnej sądów okręgowych, W., 5 grudnia 2012 roku, www.uzp.gov.pl). Z sytuacją taką nie mamy jednak do czynienia, gdy Krajowa Izba Odwoławcza odrzuci wniesione odwołanie (to jest nie rozpozna merytorycznie zarzutów, wniosków i argumentacji odwołania), zaś Sąd uzna orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej za błędne i je uchyli.

Zgodnie bowiem z art. 198c Pzp skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego oraz zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie zarzutów, zwięzłe ich uzasadnienie, wskazanie dowodów, a także wniosek o uchylenie orzeczenia lub o zmianę orzeczenia w całości lub w części. Tym samym sam ustawodawca wyraźnie przewidział w treści art. 198c Pzp, że orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej może zostać przez sąd uchylone lub też zmienione w inny sposób.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że Sąd Okręgowy nie jest związany wnioskami skargi. W rozpoznawanej sprawie nie znajduje zastosowania art. 386 § 4 k.p.c., lecz art. 198f ust. 2 zdanie 2 Pzp oraz art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 198a ust. 2 Pzp.

Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie poprzez jego uchylenie, nie przekazał jednak sprawy do ponownego rozpoznania, a jedynie wyeliminował z obrotu wadliwe rozstrzygnięcie Krajowej Izby Odwoławczej. Po uchyleniu przez Sąd Okręgowy zaskarżonego postanowienia z dnia 11 października 2016 roku obowiązkiem Krajowej Izby Odwoławczej będzie merytoryczne rozpoznanie wniesionego odwołania. Od zapadłego przed Krajową Izbę Odwoławczą orzeczenia będzie przysługiwać skarga do Sądu Okręgowego na ogólnych zasadach.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, działając w oparciu o art. 198f ust. 2 zdanie 2 Pzp i art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 198a ust. 2 Pzp zmienił zaskarżone postanowienie, w ten sposób, że je uchylił.

O kosztach postępowania sądowego wywołanego skargą Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c. w zw. z art. 198a ust. 2 zdanie 2 Pzp. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, który pozwala na zastosowanie w stosunku do przeciwników skargi dobrodziejstwa wynikającego z art. 102 k.p.c. i odstąpienie od obciążenia ich obowiązkiem zwrotu skarżącemu poniesionych przez niego kosztów postępowania sądowego. Sąd Okręgowy miał na względzie, że zmiana zaskarżonego postanowienia poprzez jego uchylenie w żadnej mierze nie wynika z niewłaściwego zachowania przeciwników skargi, lecz jest skutkiem naruszenia przez Krajową Izbę Odwoławczą art. 180 ust. 5 Pzp oraz art. 189 ust. 2 pkt 7 Pzp. Nadto wskazać należy, że do wszczęcia postępowania sądowego doszło w wyniku skargi Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych, nie zaś z inicjatywy uczestników postępowania odwoławczego toczącego się przed Krajową Izbą Odwoławczą). W tej sytuacji obciążenie przeciwników skargi kosztami postępowania sądowego byłoby niezasadne.